

ЗОВНІШНЬОПОЛІТИЧНИЙ КУРС ФРАНСУА МІТТЕРАНА

Шафранський Н. В., Костюк Л. В.

*Тернопільський національний педагогічний університет
імені Володимира Гнатюка*

Однією із характерних ознак ХХ ст. стала значна кількість демократичних режимів. У переліку найвідоміших президентів та політичних лідерів другої половини 80-х років ХХ ст. Європи є французький президент- соціаліст Франсуа Міттеран, історія режиму котрого становить значний інтерес для дослідників. Адже його прихід до влади викликав ряд суперечностей серед різних політичних сил, а зовнішньополітичний курс повністю змінив ставлення ряду європейських держав до Франції.

Є підстави вважати, що з приходом до влади президент-соціаліст побоювався подвійної загрози для країни: «американського імперіалізму» та «радянського експансіонізму» [1, с. 57]. Проведена ним зовнішня політика стала більше орієнтуватися на країни Заходу та вратила ту самостійність, котра була сформована за Шарля де Голля. На початок 80-х років ХХ ст. французька держава не могла претендувати на першість у великій шістці, тому обирає політику входження до єдиної Європи, в валютно-економічний та політичний союз держав, котрі перебувають в Європейському співтоваристві.

Наступним етапом зовнішньополітичного курсу Франсуа Міттерана були інтеграційні процеси між Заходом і Сходом. Саме в них він намагається всіляко розвивати відносини зі Німеччиною, Радянським Союзом, а також з державами третього світу. Цим кроком президент намагається зміцнити європейську співпрацю, але й зберегти особливі стосунки з колишніми французькими колоніями, котрим надавав технічну, фінансову та воєнну допомогу.

Одночасно Франсуа Міттеран виступав за зміцнення стосунків із США та НАТО. Одночасно, підтримував ідею про збільшення американських країн в Європі та підтримував їх у сербо-боснійському конфлікті, а 1991 р. французькі війська були

в складі антиіракської коаліції. На відміну від своїх попередників Франсуа Міттеран проводив щодо країн Сходу політику закритості, це було викликано введенням радянських військ до Афганістану, але ситуація змінилася із приходом до влади М. Горбачова та розпадом СРСР [3, с. 2].

Друге президентство Ф. Міттерана (з 1988 р.) збіглося з переломними подіями у Європі – об'єднання Німеччини (1990 р.), розпад СРСР (1991 р.), тому внутрішньополітичні проблеми відступили на другий план [2, с. 2]. Після краху біполярного світового порядку значення Європи для Франції зросла, і роль Франсуа Міттерана, як одного з провідних європейських політиків, сприяла зміцненню позицій країни при новому розподілу сил.

Таким чином, зовнішньополітичний курс Франсуа Міттерана відрізнявся від політики його попередників. Тим самим, відмовляється від прямих претензій на верховенство Франції, розширює інтеграційні процеси, дотримується політики компромісів та переваги тактики поступових і конфіденційних дій перед «великими проектами».

Список використаних джерел

1. Васютинский В. Франсуа Міттеран. *Вопросы истории*. 1993. № 1. С. 55–71.
2. Стрелець М. Франсуа Міттеран: штрихи до портрета. *Вісник НГУ*. 2016. <https://cyberleninka.ru/article/n/fransua-mitteran-shtrihi-k-portretu> (дата звернення: 2 квітня 2020 р.)
3. Антигегемонізм Ф. Міттерана https://pidruchniki.com/86511/politologiya/antigegemonizm_mitterana (дата звернення 12 квітня 2020 р.)

ГРОМАДСЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ О. ІСИДОРА ГЛИНСЬКОГО

Барабаш Х. Р., Костюк Л. В.

*Тернопільський національний педагогічний університет
імені Володимира Гнатюка*

Роль греко-католицького духовенства в національному відродженні та поширенні українофільської ідеології в другій